

Márkus András

Elsőszemélyű vers

Megírom én ma Pesten
elsőszemélyű versem.
E nagyváros-magányban
arcom tömegbe festem.

A versben alkotok majd,
s képpen rossz a létem.
A bérházak homályát
a víz szagában érzem.

S bár szomszédnő szerelmem
még nincs, már gondolok rá.
Így újabb női lelket
teszek meg otthonommá.

Megírom majd, hogy írok,
kitérvén tán a múltra,
s hogy átlagon felül most
hány ént bocsájtok útba.

Az énjeim között majd
metro szállítja versem.
Felolvasás: a téren;
egy lángossal kezemben.

Heléna és az emlős

Heléna már csak egy utcán poroszkál.
Kaput keres, melyen majd visszatérhet
a rács mögé, és meg-megáll a boltnál,
bár tudja jól, hogy megdrágult a bérlet.

Talán ha kapna öltönyös vevőt rá
majd elcserélné arcáról a képet,
és elfeledné akkor azt a törvényt,
hogy őneki, mint volt fehérchselédnek
már méterével osztják szét a bőrért.

Hintóra vár, bár villamos se jött még.
Mögötte áll a lámpafényes emlős,
(mely gyermekszájtól éteket sosem véd!)
Heléna bög. Zsebében ott a vázlat,
de testnedvével elmázojja tervét.